

به یاری پناهجویان ایرانی بشتابیم !

بنا به گزارش ارسالی « شورای هماهنگی پناهجویان شهر افیون (ترکیه) » بار دیگر سیاستهای ضدپناهندگی کمیساریای عالی سازمان ملل و اقدامات سرکوبگرانه پلیس ترکیه ، فاجعه آفرید و سبب مرگ دلخراش یک پناهجوی ۳۵ ساله بنام « علی سلیمانی زاده » شد که دارای همسر و یک فرزند هفت ساله بود و به مدت چهار سال به حالت بلاتکلیف در آن کشور بسر میبرد . این پناهجو در اعتراض به حکم اخراج خود از ترکیه و نیز عدم رسیده گی به خواست پناهندگی اش ، روز ۳۰ آوریل به دفتر سازمان ملل در آنکارا مراجعه میکند اما پلیس ترکیه او را بازداشت و مورد ضرب و شتم قرار میدهد . روز ۶ مه زندانبانان به خانواده وی اطلاع میدهند که او در زندان دست به خودکشی زده و جان خود را از دست داده است !؟ بدین ترتیب برای چندمین بار ، بی توجهی سازمان ملل و سیاستهای سرکوبگرانه دولت ترکیه ، انسان دیگری را به قربانگاه فرستاد . اما این فقط پناهجویان ساکن ترکیه نیستند که قربانی فشار و بی توجهی نهادهای دولتی و بین المللی میشوند. در عراق حدود ۱۵ هزار پناهجوی ایرانی که اکثرا کرد هستند در اردوگاه پناهندگی « التاش » واقع در اطراف شهر « رمادیه » ، یکی از سخت ترین دوران چندین ساله آواره گی خود را تجربه میکنند . این پناهجویان که تا قبل از تهاجم امریکا به عراق ، از کمکهای ناچیز دولت بغداد برخوردار بودند ، با شروع جنگ و بمبارانها و سقوط رژیم صدام ، حتی از آن کمکهای ناچیز نیز محروم شده و در حال حاضر بدون برق ، آب ، دارو و غذا ، زندگی مشقت باری را میگذرانند . فشار ناشی از این زندگی جهنمی بود که سبب شد در طول جنگ حدود هزار نفر از آنها به همراه کودکانشان با تحمل مصائب فراوان ، خود را به مرز اردن برسانند ، اما دولت اردن تنها به شرطی حاضر به پذیرش آنها به خاک خود است که مقامات سازمان ملل متعهد شوند پناهجویان را هر چه سریعتر به کشور ثالث منتقل نمایند ، ولی مقامات سازمان ملل از قبول این تعهد و مسئولیت انسانی خویش طفره میروند . به همین خاطر از چند روز پیش ، صدها تن از پناهجویان ایرانی در منطقه « الکریم » واقع در دو کیلومتری مرز اردن ، دست به تحصن زده اند . بی امکاناتی پناهجویان ، توفانهای پی در پی شن و خاک و گرم شدن تدریجی هوا (که در موقع تابستان قابل تحمل نخواهد بود) فشار زیادی را بر آنها و بویژه کودکانشان وارد نموده است . برخی نهادهای بین المللی نظیر « پزشکان بدون مرز » و « صلیب سرخ جهانی » گرچه پاره ای کمکهای دارویی و غذایی را به این پناهجویان رسانده اند ، اما این کمکها کافی نبوده و بلاتکلیفی آنها در مرز اردن ، فشار روحی و جسمی زیادی را بر ایشان تحمیل میکند . به همین خاطر ما از همه نبرهای انسان دوست - بویژه تشکلهای دمکراتیک ایرانیان در خارج از کشور- میخواهیم که از طریق همکاریهای مشترک و سراسری و نیز اعمال فشار بر دولتهای غربی و نهادهای بین المللی ، کارزار گسترده ای برای دفاع از حق پناهندگی ایرانیان در ترکیه ، عراق و غیره برپا کنند .

نگذاریم بی توجهی دولتها و نهادهای بین المللی ، فجایع جدیدی بیافرینند !

تشکیلات خارج کشور (سازمان کارگران انقلابی ایران) (راه کارگر)